

„'t Was toch 'n fatsoendelijk meisje, ee?" vroeg Simon, terwijl hij over zijn blad zijn broeder een oogenblik onderzoekend aanzag.

Doch deze keek niet op.

„Dat had er ook nog bie moeten kommen! Maar een Bouvigne, die met 'n winkeldochter trouwt....! De heele familie was er natuurlijk door gecompromitteerd en hij zelf was hier in Middelburg meteen onmogelijk.... Ik weet nog goed. Ze hebben toen nog overlegd, 'n conferentie gehad, hier bie ons aan huus, op 't salet.... Papa en oom Avezaete en de ouwe heer van Saaftinge en oom Jan en ik weet niet wie nog meer.... wat voor 'n houding of ze er tegenover zouden aannemen.... hij had de brutaliteit om receptie te willen houden.... stel je voor! Enfin, ze waren 't er natuurlijk gauw over eens. La mort sans phrase! Ik weet ook nog, dat Papa na afloop tegen Ma zei: „M'n vingers jeuken om hem een kaartje met p.c. te sturen.”

Jan zweeg; Simon keek langs zijn blad naar het gelaat van zijn broeder, die wat schamper grinnikend scheen door te lezen, maar nu, even, schichtig, zijdelings de oogen vertrok, één seconde den strakken blik van Simon ontmoette, dan, wat haastig, de lectuur weer vervolgde.

Simon zei niets meer.

Het deuntje in den ketel verzwakte, schoot soms nog even hoog uit; in den haard maakten de vlammen zachte knettergeluidjes: buiten ploften telkens dof kastanjes.

Simon las niet, maar zijn courant was een deugdelijk scherm voor Jan's schampere blikken; dezen morgen, als hij Jan niet zag, niet direct critisch speurend in zijn nabijheid voelde, dan kwam er een blij gevoel over hem, een gevoel van vrijheid om verlicht te zuchten, om te fluiten ook of zachtjes te neuriën en stilweg voor zichzelf heen te glimlachen.

Als hij ten tweede male thee geschonken had, ruilden ze de bladen; Simon had eigenlijk niets gelezen en ook zijn ontbijt ten deele vergeten; nu, wat haastig, at hij zijn koud geworden ei leeg, sopte 't brood in zijn thee, keek dan nog even met slappe aandacht in de courant.

O ja, die advertentie, daar stond ze:

Heden overleed op den leeftijd van 85 jaar mijn
dierbare echtgenoot, de Hoogwelgeboren heer
Jhr. Mr. Cornelis Adalbert De Bouvigne
Douairière M. De Bouvigne-
Nagelkerke.

Huize „Laanzicht”
Wassenaar.

Hij staarde er wat peinzend op; wat Jan verteld had, herinnerde hij